

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΟΛΥΚΑΡΤΟΥ

Όπως μας την διηγείται ο συγχωριανός μας Πολύκαρπος Δ. Αμπράζης

Περί το 1770 η κορυφή της κάρας του Αγίου Πολυκάρπου βρέθηκε στο χωριό Πάπα (κοντά στα χωριά Μακρυρράχη και Περιβόλι). Στο χωριό αυτό την είχε φέρει ένας Τούρκος πουλώντας την στον Γιωργάκη Ξενιώτη, ο οποίος ήταν από τους πιο ευκατάστατους της εποχής εκείνης. Ο Γιωργάκης φιλοξένησε τον Τούρκο στο σπίτι του και εκείνο το βράδυ καθώς η εγγονή του Βασιλική πήγαινε στο στάβλο να ταΐσει τα ζώα αντίκρισε ένα έντονο χρυσαφένιο φως και αισθάνθηκε μια απαλή ευωδία να πλημμυρίζει το χώρο. Φοβισμένη πήγε στον παππού της και του περιέγραψε όλα όσα είδε και ένωσε. Από εκείνο το γεγονός και μετά ο Γιωργάκης Ξενιώτης έφτιαξε μια λειψανοθήκη την οποία αρχικά παρήγγειλε σ' έναν τεχνίτη στη Σπερchiάδα ο οποίος αδυνατώντας να την φτιάξει την παρήγγειλε εκ νέου από τη Ρώμη και τοποθέτησε μέσα τα οστά του Αγίου (κατασκευή 1833). Με αυτόν τον τρόπο η ιερή κέρα περιήλθε στα χέρια της οικογένειας Ξενιώτη και ο Ιωάννης Ξενιώτης (Παπαγιάννης) γιος του Γιωργάκη, φύλαγε την κέρα στο σπίτι του. Περίπου το 1897 το σπίτι του Παπαγιάννη το βάλανε φωτιά οι ληστές στην προσπάθειά τους να τον ληστέψουν. Η οικογένεια αντιστάθηκε και έπιασε έναν από τους ληστές τον οποίο ο Παπαγιάννης παρέδωσε στην Ρεντίνα, όπου και τον κρέμασαν. Ο ανιψιός του Βαγγέλης Ξενιώτης αψηφώντας τις φλόγες μπήκε στο σπίτι και πήρε την λειψανοθήκη χωρίς να πάθει το παραμικρό και στην έξοδό του η φλεγόμενη στέγη κατέρρευσε. Μετά το γεγονός αυτό ο Παπαγιάννης έχτισε παρεκκλήσι του Αγίου Πολυκάρπου πλάι στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου, το οποίο σώζεται μέχρι σήμερα. Αρκετές ήταν εκείνες οι φορές όπου ο Παπαγιάννης άφηνε τον Άγιο στο παρεκκλήσι. Το 1902 ο ένας εκ' των δύο υιών της οικογένειας ο Χρήστος (εγγονός του Γιωργάκη Ξενιώτη) μετοίκησε από την Πάπα στην Μακρυρράχη φέρνοντας μαζί του την τίμια κέρα με τη λειψανοθήκη, έχοντας παράλληλα αρκετούς δικαστικούς αγώνες για το ποιος έχει την κυριότητα της κάρας και λειψανοθήκης, την οποία είχε στο σπίτι του σε ειδικό διαμορφωμένο δωμάτιο (ήταν κτήμα του αλλά είχε τον περιορισμό να μην μπορεί να κάνει εράνους). Τον Άγιο είχε κλέψει και κρύψει σ' ένα παχνί στο σπίτι του ο Βαγγέλης Ξενιώτης στην Πάπα, αφού τον είχαν πάει εκεί για την πραγματοποίηση κάποιας δέησης. Κάποια στιγμή πήγε ο ανιψιός του Βασίλης με την απαίτηση να του δώσει τον Άγιο ο θείος του. Στην αρχή αρνήθηκε πως έχει τον Άγιο σπίτι, μέχρι που τον πίεσε και εκβίασε τόσο πολύ ο ανιψιός του που του εκμυστηρεύτηκε πως έχει τον Άγιο στο παχνί με αποτέλεσμα να τον πάρει και να τον φέρει πάλι στη Μακρυρράχη. Ο ένας γαμπρός του Μήτσου Ξενιώτη ήθελε να πάρει τον Άγιο στην Αθήνα και μετά από πολλές διαβουλεύσεις η οικογένεια Ξενιώτη αποφάσισε να μην δώσει τον Άγιο φοβούμενη την πώλησή του. Έτσι προτίμησε να δώσει τον Άγιο στον Πολύκαρπο Δ. Αμπράζη ο οποίος όμως αρνήθηκε και πρότεινε να παραμείνει ο Άγιος στο χωριό κάνοντας ο ίδιος τις απαραίτητες ενέργειες που χρειαζόντουσαν στην Μητρόπολη με τη βοήθεια του Δεσπότη Δαμασκηνού ώστε να μην υπάρχει κανένα πρόβλημα, και έτσι τον τοποθέτησαν στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου στη Μακρυρράχη. Στη συνέχεια για την εκκλησία του Αγίου Πολυκάρπου, δημιουργήθηκε ερανική επιτροπή η οποία συγκέντρωσε χρηματικό ποσό με τους εράνους που πραγματοποίησε στις γύρω περιοχές με μεγαλύτερη βοήθεια από την Λάρισα. Έτσι ο ναός ανεγέρθη το 1988 και το 1991 εκλάπη η λειψανοθήκη με την ιερή κέρα στην τρίτη απόπειρα κλοπής που έγινε.